

Ez megőrült. Szegény Juhász Gyula,
nem segít injekció, kapszula.
Na, menjünk, holnap is
Nap, indul Novalis.
Erdj. Engem betolnak.
Nem lesz reggel, se holnap.

Szétnéz Isten, elégedett.
Hol az a sok tüdőbeteg?
Bent vannak, ha kint sincsenek?
Christian Morgenstern
sem látja, már a hold kel fel.
Jó éjszakát és jó reggelt!
Ó, Nap, senkit sem találsz itt,
a teraszon a szél játszik
tonna cédulányi verssel.

Mint a tüdő csúcsán a jég,
hol voltunk, hol nem voltunk a teraszon, egyszer.

Kékestető, 2011. február

Tatár Sándor

SELEJTEZÉSRE VÁRÓ ÁLLOMÁNY

Addig jó nekünk, amíg kikölcsönöz magának az éj:
az vagy nyugalom vagy az álom

forgatja lapjainkat.

A nappalok csak közvetlen és gyors haszonra éhesek –
ily olvasókban sem türelem, sem tapintat.

Meghúzzuk magunkat a polcok peremén,
de hát mire is tartogatjuk betűinket?

Az élet máshonnan veszi rég célját, üzemanyagát:

a por-*make-up*-ra s repedezett bőrkötésre csak legyinthet.

Az évek kézről kézre adnak, ámde bennünk
egyre kevesebb örömük telik –

nem csoda: kopunk, évülünk (meg érteni is egyre nehezebb);
kegyelem lesz, ha majd elveszít valamelyik.